

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/83/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5716209308
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5716209308.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, proti žalovanej: C. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX/X, XXX XX B. G., o zaplatenie 653,28 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 15Csp/43/2016-86 zo dňa 09.10.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 398,33 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 398,33 eur od 30.03.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj vo výroku o trovách konania z r u š u j e a vec mu v tomto rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol, p o t v r d z u j e .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 398,33 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 398,33 eur od 30.03.2004 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanej v rozsahu 22 % s tým, že o výške týchto trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi stranami sporu žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou bola dňa 26.02.2004 uzatvorená zmluva o úvere č. 5021157 (ďalej len „zmluva o úvere“), ktorej charakter posúdil súd ako spotrebiteľský a na základe ktorej bola žalovanej poskytnutá zo strany žalobcu suma vo výške 12.000,- Sk (398,33 eur). Žalovaná sa zaviazala zaplatiť poskytnutý úver zvýšený o poplatok vo výške 7.680,- Sk (254,93 eur) a celkovo tak zaplatiť sumu úveru 19.680,- Sk, t. j. 653,26 eur v 16-tich 2-týždňových splátkach po 40,83 eur počnúc dňom 11.03.2004. Z rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 12T 121/05 zo dňa 04.06.2010 bolo preukázané, že žalovaná pri uzatváraní zmluvy o úvere predložila sfaľované potvrdenie o výške príjmu od zamestnávateľa, u ktorého nikdy nebola zamestnaná a v čase podpisu zmluvy bola nezamestnaná bez pravidelného príjmu, v dôsledku čoho bola uznaná za vinnú z trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods. 1 Trestného zákona. Žalovaná po obdržaní sumy 398,33 eur žiadnu splátku nezaplatila, čím spôsobila spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. škodu vo výške 398,33 eur. V trestnej veci súd poškodenú, t. j. žalobkyňu so svojím nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie. Vychádzajúc zo spotrebiteľského charakteru zmluvy a zo zistenia, že v nej absentuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovanej poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho žalobkyni vzniklo len právo na vrátenie sumy poskytnutého úveru v sume 398,33 eur. Žalobcovi nevznikol nárok na poplatok vo výške 254,93 eur, v ktorej časti súd žalobu zamietol. Súdom priznaná výška istiny 398,33 eur je aj v súlade s rozsudkom

Okresného súdu Martin sp. zn. 12T 121/2005 zo dňa 04.06.2010, v ktorom bolo skonštatované, že žalovaná spôsobila škodu žalobcovi vo výške 398,33 eur. Súčasne s uložením povinnosti na zaplatenie sumy 398,33 eur uložil žalovanej súd prvej inštancie aj povinnosť zaplatiť úroky z omeškania, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením úveru. Keďže výška uplatneného úroku z omeškania a spôsob jeho uplatnenia neodporovali ustanoveniu § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj úrok z omeškania v uplatnenej výške, t. j. 5 % a odo dňa 30.03.2004. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď vychádzajúc z pomeru úspechu a neúspechu strán sporu, priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanej v rozsahu 22 %, čo zároveň predstavuje čistý úspech žalobcu v spore.

2. Proti uvedenému rozsudku podali odvolanie tak žalobca, ako aj žalovaná.

3. Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie napáda z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (nesprávny procesný postup), ďalej podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), tiež v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (nesprávne skutkové zistenia) a napokon z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (nesprávne právne posúdenie veci). V bližších podrobnostiach vyjadril presvedčenie, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil charakter uzatvorenej zmluvy o úvere ako spotrebiteľský, keďže bola uzatvorená v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka. Nebolo preto možné na zmluvu aplikovať ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch tak, ako to uviedol okresný súd. Tento tiež nesprávne posúdil výšku uplatneného nároku, keďže pri trestnom čine úverového podvodu nie je škodou len suma rovnajúca sa výške poskytnutého úveru, ale odplata za poskytnutie úveru a ďalšie záväzky, ktoré vznikli poškodenému v dôsledku omeškania dlžníka a na ktoré žalobca ako poškodený vzhľadom na okolnosti mal nárok alebo ktoré mohol dôvodne dosiahnuť (dojednaný úrok, zákonný úrok z omeškania, zmluvná pokuta). V danom prípade žalobca v trestnom aj civilnom konaní dostatočne preukázal, že v prípade absencie konania žalovanej mohol odôvodnene dosiahnuť zisk (finančné prostriedky mohol poskytnúť inému subjektu, klientovi). V závere podaného odvolania žalobca poukázal na závery vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 23. novembra 2011, č. k. I. ÚS 269/2011-55, v zmysle ktorého rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní trestného činu, a o tom, kto ho spáchal. Žalobca vyslovil presvedčenie, že tak v civilnom, ako aj v trestnom konaní preukázal, že žalovaná naplnila znaky občianskoprávnej, ako aj obchodnoprávnej zodpovednosti za škodu.

4. Žalovaná v podanom odvolaní odvolací súd žiadala, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie pre nesprávne zistený skutkový stav za súčasného nevykonania potrebných dôkazov a pre nesprávne právne posúdenie. Ako odvolacie dôvody uviedla ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a g/ CSP. V bližších podrobnostiach okresnému súdu vytkla najmä nedostatočné vykonanie dôkazov, ktoré v súlade s § 295 CSP mohol súd vykonať, aj keď ich spotrebiteľka nenavrhol, pretože to bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Konkrétne žalovaná poukázala na výpis splátok, ktorý zároveň pripojila a z ktorého vyplýva, že v rokoch 2008 - 2017 uhradila na účet žalobcu 7 splátok, ktoré činia dokopy sumu 800,11 eur. Takýto dôkaz súd prvej inštancie mohol obstaráť a zabezpečiť. Taktiež žalobca postupoval voči žalovanej bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi. V zmluvách použil neprijateľné zmluvné podmienky - dohody o zrážkach zo mzdy a dohodu o plnomocenstve, rozhodcovské doložky, administratívne poplatky, vysoké zmluvné pokuty a predformulovaný súhlas spotrebiteľa, atď. Súd prvej inštancie správne posúdil uzavretú zmluvu ako spotrebiteľskú a správne z dôvodu neuvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov dospel k záveru o jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Okresný súd ale nesprávne ako orgán rozhodujúci o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy neprihliadol, a to aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, konkrétne neprihliadol na premlčanie v prejednávanej veci. Žalobcovi začala plynúť subjektívna 2-ročná lehota na uplatnenie svojho práva pred súdom dňa 04.06.2010 vydaním trestného rozkazu, ktorá uplynula 04.06.2012. Napokon žalovaná uviedla, že poukázala ešte v roku 2017 na účet žalovaného splátky, nemajúc žiadnu vedomosť o premlčaní a bezúročnosti zmluvy, a preto je evidentné, že žalobca nemá žiaden právny nárok na opätovné zaplatenie premlčaného dlhu.

5. Žalobca vo svojej odvolacej replike poukázal na závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co 180/2017 zo dňa 4. októbra 2017, v zmysle ktorého skutočnosti rozhodné pre ustálenie charakteru záväzkovoprávneho vzťahu zo zmluvy o úvere v prejednávanej príhode nie sú právne významné, pretože v danom prípade súd koná o nároku žalobcu na náhradu škody a nie o nároku zo samotnej zmluvy o úvere ako takej, kedy by bolo právne významné skúmanie, či zmluvu o úvere uzavrel dlžník v postavení spotrebiteľa, na ktorého sa vzťahuje zo zákona režim spotrebiteľského práva a osobitná právna ochrana, vrátane § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. alebo zmluvu uzavrel v postavení podnikateľského subjektu. Za ďalšie z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co 108/2017 zo dňa 12. septembra 2017 vyplýva, že civilný súd je viazaný záverom trestného súdu o vzniku škody a vzhľadom na skutočnosť, že vznik škody je súčasťou skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu, je civilný súd povinný vykonať dokazovanie len o výške škody spôsobenej trestným činom a nie o vzniku a existencii škody. Podľa žalobcu sa mal súd v rozsudku zaoberať výškou náhrady škody (skutočnou škodou a ušľým ziskom) a nie náležitosťami uzavretej zmluvy o úvere.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania oboch strán v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 398,33 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 398,33 eur od 30.03.2014 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj vo výroku o trovách konania zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolací súd teda preskúmava napadnuté rozhodnutie len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvádza vo svojom odvolaní.

8. Tak žalobca, ako aj žalovaná vo svojich odvolaniach v prvom rade namietajú odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. Omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

9. K odvolacej námietke žalobcu o nesprávnom právnom posúdení povahy uzatvorenej zmluvy a výšky uplatneného nároku odvolací súd uvádza, že v danom prípade sám žalobca vo svojich podaniach uvádza, že si svoj nárok na náhradu škody (jeho výšku) uplatňuje v súlade „...s právnymi predpismi, uzatvorenou zmluvou a jej všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré treba považovať za jej neoddeliteľnú súčasť...“. V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na to, že podvodné konanie jedného z účastníkov zmluvy pri uzatváraní je dôvodom neplatnosti zmluvy podľa § 49a Občianskeho zákonníka, ktorého sa môže v zmysle § 40a Občianskeho zákonníka úspešne dovolať len druhý účastník (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cdo 1941/2011). V danom prípade sa žalobca neplatnosti úverovej zmluvy nedomáhal, aj keď v žalobe tvrdil, že bol uvedený do omylu, práve naopak na podklade jej ustanovení si uplatňoval svoj nárok. Tento nevymedzil, tak ako tvrdil až v odvolaní, že „...v prípade absencie konania žalovanej mohol odôvodnene dosiahnuť zisk (finančné prostriedky mohol poskytnúť inému subjektu, klientovi...“. Z uvedeného pohľadu súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa zaoberal charakterom medzi stranami sporu uzatvorenej zmluvy, pričom dospel k záveru, že sa jednalo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere (z hľadiska postavenia v akom vystupovali strany zmluvy a jej účelu) v zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. V nadväznosti na uvedené dospel aj k správne záveru, že vzhľadom k absencii údaju o ročnej percentuálnej miere nákladov je potrebné túto zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Opodstatnený je preto záver, že žalobcovi vzniklo právo len na vrátenie sumy poskytnutého úveru, t. j. čiastky 398,33 eur, ktorá suma plne korešponduje aj so skutkovým záverom obsiahnutým v trestnom rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 12T 121/2005 zo dňa 04.06.2010, v ktorom sa konštatuje, že žalovaná spôsobila svojím konaním žalobcovi škodu vo výške 398,33 eur. S nárokom na jej náhradu bol žalobca odkázaný na konanie v občianskoprávných veciach. V nadväznosti na uvedené je potrebné poukázať aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 23. novembra 2011, sp. zn. I. ÚS 269/2011 (na ktorý poukazoval aj žalobca), v zmysle

ktorého rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní trestného činu, a o tom, kto ho spáchal. Súdny sú viazaný odsudzujúcim rozsudkom vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia odsúdeného a okresným súdom boli zistené, to platí aj o zistení vzniku škody v dôsledku protiprávneho konania odsúdeného. Konajúci súd si teda nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené skutkové podstaty určitého trestného činu. Následkom protiprávneho konania bol vznik škody, a teda ak okresný súd v trestnej veci právoplatne rozhodol o tom, že žalovaná spáchala trestný čin úverového podvodu, potom záväznosť jeho rozsudku pre súdy v civilnom konaní znamená aj záväznosť v otázke existencie zavineného protiprávneho konania žalovanej, vzniku škody a jej následku a príčinnej súvislosti medzi nimi, čo v danom prípade bolo naplnené, keďže súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť nahradiť škodu presne v tej výške, v akej bolo spôsobenie škody konštatované vyššie uvedeným trestným rozsudkom.

10. Pokiaľ sa týka námietok žalovanej o spotrebiteľskom charaktere uzatvorenej zmluvy, ktorej obsahom boli aj neprijateľné zmluvné podmienky, administratívne poplatky, vysoké zmluvné pokuty, atď., ako aj námietok o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, tieto nemohol odvolací súd akceptovať, pretože už boli v plnej miere zohľadnené súdom prvej inštancie v rámci výroku, ktorým zamietal zvyšok žaloby.

11. Ani námietku o nedostatočnom vykonaní dôkazov odvolací súd nepovažoval za dôvodnú, pretože z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie vytvoril žalovanej dostatočný priestor pre uplatnenie jej procesných práv, pričom žalovaná túto možnosť nevyužila. Svojím podaním zo dňa 26.09.2017 oznámila okresnému súdu, že súhlasí s tým, aby sa pojednávanie konané dňa 9. októbra 2017, na ktoré bola predvolaná, uskutočnilo v jej neprítomnosti, rovnako tak aj všetky ďalšie pojednávania, keďže v uvedenom období bude odcestovaná mimo územia Slovenskej republiky. Pravdou je, že v zmysle ustanovenia § 295 CSP súd môže v spotrebiteľských veciach vykonať aj tie dôkazy, ktoré strana nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz. V danom prípade ale nebol žiaden dôvod obstarávať od žalobcu výpis splátok, na ktorý žalovaná poukazuje vo svojom odvolaní, pretože z predloženého trestného rozsudku vyplývalo, že žalovaná žalobcovi neuhradila z poskytnutého úveru žiadnu sumu.

12. Neobstojí ani žalovanou uvádzaná námietka o nezohľadnení premlčania práva žalobcu, keď v zmysle ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa mal súd prvej inštancie na premlčanie prihliadnuť ex offo, čo však neučinil. V súvislosti s touto argumentáciou odvolací súd uvádza, že v čase rozhodovania súd prvej inštancie bezpochyby takúto povinnosť mal, pričom premlčaním práva sa v dôvodoch svojho rozhodnutia ani nezaoberal, avšak v čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo potrebné prihliadnuť na záver vyplývajúci z rozhodnutia Ústavného súdu SR na verejnom zasadnutí pléna 7. februára 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. Pl. ÚS 11/2016 o návrhu Okresného súdu Košice II o súlade § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa s čl. 1 ods. 1, s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a zmena zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ústavný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia okrem iného konštatoval, „...že pri aktuálnej koncepcii „prekluzívneho premlčania“ sa žalovaný stáva úplne pasívnym prijímateľom benefitu premlčania, v istom zmysle objektom a takýmto objektom sa stáva aj samotný proces. Možno konštatovať, že právna úprava je príliš jednostranná, a to už samotným procesom, ako aj tým, že v istom zmysle prezumuje nekalosť daných dlhov. Podľa poznatkov zo súdnej praxe právna úprava svojím nastavením spôsobuje aj to, že často najneaktívnejším dlžníkom - spotrebiteľom poskytne pomoc, zatiaľ čo tí zodpovednejší sa často na pojednávanie dostavia a dlh uznajú, čo podľa procesného práva vedie automaticky k vyhovneniu žalobe rozsudkom pre uznanie. Vychádzajúc z perspektívy, že dlhy sa majú platiť riadne a včas, z ochrany autonómie jednotlivca, z ochrany férovosti procesu ako objektívnej hodnoty, ale aj z praktických skúseností, že úprava často škodí tým poctivejším, resp. pomáha menej zodpovedným, ústavný súd konštatoval, že na ochranu zraniteľného jednotlivca jestvujú miernejšie prostriedky zvlášť formou právnej pomoci, a preto daná úprava nie je nevyhnutná na naplnenie tohto cieľa. Ústavný súd vyjadril presvedčenie, že zákonodárca má v rukách miernejšie prostriedky na zabezpečenie ochrany spotrebiteľov. V hre môže byť úprava poučovacej povinnosti či angažovanie centra právnej pomoci, v širšom zmysle úverová, sociálna politika

krajiny vôbec. Taktiež už aktuálny Civilný sporový poriadok procesne chráni slabšiu stranu vrátane spotrebiteľov. Ústavný súd tiež poukázal na nedávne rozhodnutú vec Európskym súdom pre ľudské práva C 42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej, ktoré naznačuje, že ochrana spotrebiteľa musí mať rozumnú mieru. Pri novom zákonodarnom procese bude potrebné brať do úvahy tak rovnosť medzi dlžníkmi, spotrebiteľmi a nespotebiteľmi, ako aj medzi veriteľmi a spotrebiteľmi“. Vyhlásením nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stratilo účinnosť ustanovenie, prostredníctvom ktorého sa mala spotrebiteľom poskytnúť ochrana spotrebiteľských vzťahov vo vzťahu k nekalým praktikám dodávateľov pri uplatňovaní ich premlčaných nárokov a preto odvolací súd musel pri svojom rozhodovaní už z konštatovanej neústavnosti tohto ustanovenia vychádzať.

13. Žalovaná súčasne s podaním odvolania predložila súdu výpis splátok, ktorým preukazovala, že v roku 2008 - 2017 uhradila na účet žalobcu 7 splátok, spolu sumu 800,11 eur, v dôsledku čoho už mal jej dlh voči žalobcovi zaniknúť. Zároveň vzniesla aj námietku premlčania. Odvolací súd, vychádzajúc z toho, že žalobca si uplatnil svoje právo aj na podklade uzatvorenej úverovej zmluvy, ktorej neplatnosti sa nedovolal (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cdo 1941/2011), dospel k záveru, že žalovaná má v konaní postavenie spotrebiteľa - slabšej strany, z ktorého dôvodu sa na ňu neuplatňujú ustanovenia o zákonnej koncentrácii konania, a preto v zmysle ust. § 296 CSP mohla predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Krajský súd v Žiline v uznesení sp. zn. 7Co 69/2018 zo dňa 25.04.2018 už vyslovil názor, že rozhodnutím vo veci samej v prípade, že proti rozhodnutiu prvej inštancie je podané odvolanie zo strany spotrebiteľa, je potrebné chápať až rozhodnutie odvolacieho súdu ako konečné rozhodnutie vo veci samej. Tým, že spotrebiteľ v danom prípade žalovaná podala odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, toto nenadobudlo právoplatnosť a v takom prípade mohla žalovaná aj v odvolaní uplatniť aj iné prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky (§ 149 CSP). Ako už bolo uvedené, žalovaná v podanom odvolaní vzniesla námietku premlčania a tiež namietla zánik dlhu žalobcu v dôsledku jeho úhrady. Súd prvej inštancie sa s predmetnými námietkami nezaoberal, v dôsledku ktorej skutočnosti je jeho rozhodnutie v časti napadnutej žalovanou predčasné, založené na nesprávnom právnom posúdení, z ktorého dôvodu odvolací súd vo výroku o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 398,33 eur s príslušenstvom, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania rozhodnutie okresného súdu zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1,3 CSP).

14. Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 1, 3 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

15. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP). V ďalšom konaní súd prvej inštancie posúdi opodstatnenosť žalovanou vznesenej námietky premlčania, prípadne to, či k zániku dlhu žalovanej došlo.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)